

GOIGS DE SANT PAU APÒSTOL

Edició commemorativa de la col.locació de la primera
pedra del nou temple parroquial de Sant Pau de
Badalona, el dia 12 de juliol de 1987

Presidida pel Doctor Narcís Jubany i Arnau,
Cardenal Arquebisbe de Barcelona i essent Rector
Mossèn Francesc Xavier Cortès i Juncadella.

S. PAVLE. ORA. PRO. NOBIS.

GOIGS A LLAOR DEL GLORIÓS SANT PAU, APÒSTOL

PATRÓ DE LA SEVA PARRÒQUIA TITULAR DE BADALONA

LA SEVA FESTA

EL 29 DE JUNY

*Puix que en l'alta jerarquia
dignament sou exalçat:
Sigueu nostre empar i guia,
Sant Pau, Apòstol sagrat.*

A Damasc, en so de guerra,
contra el Crist feieu camí
quan us sobta i us aterra
la gran llum del Verb diví;
i el lleó afamat de presa
en anyell s'ha trasmutat

Sigueu nostre...

A l'instant que Vós caiguéreu,
sense vista us vau trobar;
més, sense ella, coneguéreu
qui us venia a il·luminar.
«Què voleu, Senyor que faci?»,
tot seguit heu demanat.

Sigueu nostre...

A Ananias advertia
son designi el Redemptor
que us digués que us escollia

per son vas d'elecció.
Si tenia por de rebre-us,
ja en sa casa us rep de grat.

Sigueu nostre...

Tot seguit l'alegre nova
el deixeble us fa saber,
i la vista se us renova
la dels ulls i de la fe.
Puix amb un tan gran prodigi,
us ha Déu agraciat,

sigueu nostre...

Predicant amb valentia
fins a Roma heu viatjat,
on el Cèsar que hi havia

escapçar-vos ha manat;
de tres salts que us féu la testa
tres fonts d'aigua n'han brollat.

Sigueu nostre...

Vostra testa separada
per l'espasa del tirà
encara última vegada
a Jesús va confessar.
Per aquella fe valenta
que en exemple ens heu deixat,

sigueu nostre...

Segles ha que a vostra imatge
culte el poble ha dedicat;
ara la nostra parròquia
nou temple us vol consagrar,
puix d'aquesta rodalia
sou arreu tan estimat.

sigueu nostre...

*Puix contra tot mal d'espalma
sou singular advocat,
sigueu nostre empar i guia
Sant Pau, Apòstol sagrat.*

Lletra anònima revisada

Musicada per Mossèn L. Brugarola, prev.

ENTRADA TORJADA

*Puix que en l'alta je-rar-qui-a dig-na-ment sou e-xal-çat: Si-ou nostrempar i gui-a, sant Pau, A-pòs-tol sa-
-grat. A Da-masc, en sò de guerra con-tra el Crist fe-ieu ca-mí quan us sobta ius a-fer-ra la gran llum del Verb di-
-vís; i el lle-ó-a-fa-mat de presa en a-nyell s'ha tras-mu-dat. Si-ou nostrempar i gui-a, sant Pau, A-pòs-tol sa-grat.*

∇ Tu ets els vas d'elecció, Sant Pau apòstol.

℞ Predicador de la veritat en tot el món.

PREGUEM

O Déu, que heu instruït els pobles pagans per la predicació de l'apòstol Sant Pau. Concediu-nos la mercè d'ex-
perimentar com ell ens protegeix a la vostra presència. Vós, que, essent Déu, viviu amb Déu Pare conjuntament
amb l'Esperit Sant per tots els segles dels segles. - ℞ Amén.

(Amb les degudes llicències)

Origen de la Devocio Mariana a Catalunya

Es cosa certa que des dels seus orígens l'Església ha venerat, sense interrupció, a la Santíssima Verge. Aquesta afirmació, que es basa en la certesa històrica, no necessita pas cap prova, ja que ultra les raons d'ordre teològic que poden aduir-se en son favor, la pura lògica, que no es altra cosa que el sentit comú, ens la fa evident.

En efecte, els Apòstols, per gràcia de l'Esperit Sant, reconegueren en la persona de Jesucrist al Fill de Déu i aquest coneixement els portà necessàriament al de les prerrogatives amb que aquest mateix Déu degué enriquir l'ànima de la Mare del seu Diví Fill i, sobretot, la gran dignitat que suposava per a la Verge Santíssima l'esser Mare de Déu, motius de per sí prou poderosos per a inspirar en el Sagrat Col·legi Apostòlic efectes d'amor i veneració envers Ella. I, en quant aquest coneixement era en ells més viu i convincent, major era també la veneració que els inspirava i d'aquí podem deduir amb quina reverència i entusiasme parlarien els Apòstols de les excel·lències de la Santíssima Verge, a les gents que els tocà evangelitzar, fins al punt de que S. Ciril d'Alexandria pogué escriure amb tota veritat: «Els Profetes l'anunciaren i els Apòstols et celebraren amb les més altes lloances».

Amb tot i que hem dit no ésser necessari provar històricament l'origen del culte a la Mare de Déu, ho serà consignar alguns fets que ens el confirmen.

L'Arqueologia ens en proporciona diversos amb els monuments conservats a les Catacumbes de Roma, principalment un d'ells que ens presenta a la Santíssima Verge, nimbada de llum la testa-símbol de veneració-estesos els braços en actitud orant, segons el ritu oriental, i posada en mig dels apòstols Sant Pere i Sant Pau, significant, segons unànim opinió dels experts en qüestions iconogràfiques, el poder de mitjancera entre Déu i els homes, el que ve a demostrar que els primitius cristians ja reconeixien aital privilegi a la Mare de Déu.

Els mateixos llibres apòcrifs, malgrat els seus errors i inmoderada exaltació de la Verge, són altre testimoni de la tesi que anem explicant, ja que, si bé no han estat reconeguts per l'Església com a llibres inspirats per l'Esperit Sant, i d'estar mancats d'un valor històric absolut, són una demostració de la tradició eclesiàstica i del sentir popular dels cristians del segle II en que venen ésser escrits el major nombre d'ells.

I, ja demostrat que la veneració a la Verge data dels temps apostòlics, mirem de veure quin va ésser l'Apòstol que la Divina Providència destinà per injectar-la al nostre poble.

Sembla fora de dubte que Sant Pau vingué a Catalunya per evangelitzar-la. És ell mateix qui, en carta adreçada als romans des de Corint, exposa per dues vegades el seu desig de venir a predicar-nos la doctrina de Jesucrist: «...quan m'encaminí a Espanya, puix espero al meu pas veure usi ésser per vosaltres encaminat vers aquell país...» (Cap. XV. v. 24) unes ratlles més avall insisteix en el seu desig amb aquestes paraules: «Així, doncs, que hagi acabat aquest afer i consignat en ses mans el fruit d'aquesta col·lecta, marxaré d'aquí, passant per vosaltres, vers Espanya.» (Cap. XV. v. 28). Aquesta insistència amb que l'Apòstol de les Gents ens manifesta el seu desig d'evangelitzar a Espanya, ens mostra l'anhel que la seva ànima, tant plena de zel, sentiria per a complir tal empresa i quant de fruit pensaria treure de la seva predicació.

De com aquest vehement desig de Sant Pau va ésser una realitat ens ho diu el seu mateix deixeble Sant Climent Romà, en una de les seves cartes en la que afirma que l'Apòstol morí: «...després d'haver ensenyat la justícia i d'haver anat fins als termes d'Occident», expressió geogràfica amb que es designava la Península Ibèrica en temps del Imperi Romà. Aiximateix esmenten aquest viatge: S. Atanasi, S. Ciril, S. Epifani, S. Joan Crisòstom, S. Gregori Magne, S. Isidor i altres escriptors dels primers segles, el que demostra es tracta d'una creença antiquíssima en les Esglésies grega i llatina, d'un indiscutible valor probatori, àdhuc en el cas de voler aplicar els mètodes de crítica actualment emprats en els estudis històrics.

Es molt probable i més que probable gairebé cert, que la població d'Espanya escollida per Sant Pau per a la seva predicació degué ésser la ciutat de Tarragona, llavors la principal de les ciutats romanes de la Península i a la que solament separaven quatre dies de navegació del gran port romà d'Ostia. En apoi d'aquesta suposició podem aduir, ademés de la tradició constant servada a Tarragona, la presència en dita ciutat d'un retaule del segle X, que diuen estigué col·locat en el lloc en que s'esdevingué el desembarc, i, finalment, la capella dita de Sant Pau, avui inclosa en el recinte d'un dels claustres del Seminari tarragoní, edificada damunt la roca des de la que, segons la tradició, l'Apòstol exercí la seva ardorosa i persuasiva predicació. Després, al seu pas per Catalunya, camí de les gal·lies, segurament predicà en les principals poblacions que trobà al seu pas, d'entre les que sobresortia de fàcilment destacadíssima la ciutat de Barcelona.

Amb el que acabem de dir creiem que a ningú podrà semblar mancada de fonament la pietosa creença de que la devocio mariana ens vingué a Catalunya per la predicació fogosa del més gran Apòstol que han vist els segles.

RAFAEL FARRARÓS PUIG.